

[Herluf Rasmussen.]

hvor fristen, så vidt jeg ved, er 2 år, hvis den forskyldte straf ikke vil overstige bøde eller hæfte i 2 år. Men jeg sætter stadig spørgsmålstegn ved, om bestemmelsen er vidtgående nok. Efter straffelovens § 94 løber forældelsesfristen fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt. Hvis folketinget ikke bliver bekendt med forholdet før efter en årrække — det kan f. eks. ske, hvis en regering sidder for længe — ja, så kan fristen let blive for kort i betragtning af, at en omfattende debat i folketinget først må finde sted, før der kan tages stilling til spørgsmålet om tiltalerejsning. Jeg er ikke helt sikker på, om der ikke i § 7 skulle sættes en forældelsesfrist på mindst 10 år.

Selv om man ved denne lovs gennemførelse indfrier et gammelt løfte, tror jeg ikke, man skal vente sig, at fremtiden skal bringe særlig mange sager, hvor man drager ministre til ansvar for deres handlinger. Det foreliggende lovforslag indeholder jo i og for sig intet principielt nyt, men kun en præcisering og understregning af gældende ret. Vanskeligheden ligger jo ikke her, men derimod i at få gjort ansvaret politisk, parlamentarisk eller retsligt gældende i påkommende tilfælde; og om det vil blive lettere efter gennemførelsen af denne lov, anser jeg for tvivlsomt. Når man vil drage en minister til ansvar, er det gode gamle middel med stemmesedlen stadig det mest effektive, og det får vi jo også lejlighed til at bruge inden for en overskuelig fremtid. Hvis man synes, at en regeringsminister ikke har klaret opgaven rigtigt — og det vil der jo af og til være nogen der synes — så kan det tilkendegives gennem stemmesedlen.

Iver Poulsen: Det udvalg, hvis arbejde danner grundlaget for denne andenbehandling af de 3 lovforslag om ministeransvaret, afgav betænkning onsdag den 4. marts. Øverst i betænkningens overskrift er anført det forslag, som blev fremsat af de uafhængige, velsagtens fordi det blev fremsat først, nemlig på folketingets første mødedag, den 2. oktober. Mit parti og jeg som partiets ordfører fik imidlertid ingen underretning om, hvad betænkningen gik ud på; vi måtte

i de følgende dage læse i aviserne, der åbenbart holdtes bedre underrettet end selv forslagsstillerne blandt folketingets egne medlemmer, at der i udvalget var opnået enighed om et forlig mellem regeringspartierne og VK- og SF-oppositionen om at gennemføre regeringsforslaget med visse ændringer, at venstres og de konservatives forslag ville blive trukket tilbage, og at man indstillede de uafhængiges forslag til forkastelse. Det var, hvad aviserne meddelte offentligheden og de uafhængige.

Fredag den 6. marts omdeltes udvalgsbetænkningen så sent om eftermiddagen, at jeg normalt ikke ville have vidst noget herom før tirsdag morgen, hvis jeg ikke ad anden vej var blevet underrettet i løbet af weekenden, og samtidig var denne anden behandling sat på dagsordenen til i dag onsdag. Det er de vilkår for sagligt arbejde på et betydningsfuldt og vanskeligt område, som bydes medlemmer af folketinget, endog de medlemmer, der selv er forslagsstillere af det ene af de forslag, som i dag er sat til behandling.

Man vil næppe kunne fortænke mig i, at jeg endnu en gang bringer i erindring, med hvilken, jeg havde nær sagt begejstring den højtærede justitsminister modtog vort forslag ved første behandling efter fremsættelsen i forrige folketingsår den 27. marts 1963. Jeg vil gerne citere fra Folketingstidende 1962-63, sp. 4659. Den højtærede justitsminister udtalte dengang:

„Det er med stor glæde, jeg har læst det forslag til lov om ministres strafansvar, som er fremsat af det ærede medlem hr. Iver Poulsen på partiet de uafhængiges vegne, og selv om jeg heller ikke kan anse dette forslag for egnet til gennemførelse i den foreliggende form, er det efter min mening helt klart, at forslaget på flere punkter betegner væsentlige forbedringer i forhold til det tidligere af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag og dermed også er et mere frugtbart grundlag for en principdrøftelse.“

Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. K. B. Andersen, sluttede sig til denne vurdering, og den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Helge Larsen, gjorde det samme, bl. a. med de ord,